

ikke kunde ordnes før i Slutningen af Juni Maaned. Andrageren blev derfor af Enkefru M.'s befuldmægtigede, Overretssagfører D. og Sagfører Z.-S. i Horsens, indstævnet for Retten, og da Forlig ikke opnaaedes, gik Sagen til Dom, og Andrageren blev den 26. Juli 1895 ved Underretten dømt til at betale Enkefru M. 10,000 Kr. med Renter af Beløbet $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra 11. December 1894 til 19. Juni 1895 og derefter $5\frac{1}{2}$ pCt., til Betaling skete, samt Sagens Omkostninger. — Andrageren hævder, at han den 17. og 18. Juni s. A. havde tilbudt Enkefru M.'s Sagførere Renterne af Kapitalen pr. 11. Juni Termin, men at Sagførerne nægtede at modtage Renterne. Andrageren, der følte sig forurettet ved Underrettens Dom, appellerede Sagen først for Overretten i Viborg, dernæst for Højesteret, men begge Retter stadfæstede Underrettens Dom, da han ikke kunde føre Bevis for sin Paastand om rettidig at have tilbudt Betalingen af Renterne. Endvidere idømtes han ved Højesteret en Bøde paa 200 Kr. for unødigt Trætte samt at betale Enkefru M. 200 Kr. i Sagsomkostninger.

Som Følge af Dommen blev hans Ejendom solgt ved Tvangsauktion den 29. December 1896, og Andrageren, der mente, at Auktionen ikke var gaaet lovmæssig for sig, indgik med Besværing først til Stiftamtmanden i Aarhus og senere til Borgmesteren i Horsens, dog uden Resultat.

Andrageren hævder, at Overretssagfører D.'s og Sagfører Z.-S.'s Fremgangsmaade overfor ham har været ulovlig, dels fordi han rettidig havde tilbudt at betale Renterne, dels fordi Enkefru M. ikke havde givet Sagførerne Fuldmagt til Inddrivelse af Kapitalen, hvilket hun ikke kunde, da hun paa det nævnte Tidspunkt ikke mere var Ejer af Panteobligationen; i det hele taget mener Andrageren, at Sagen ikke er tilstrækkelig oplyst. Andrageren har gentagne Gange henvendt sig til Justitsministeriet med Andragende om Sagens Genoptagelse, men har faaet Afslag og har senest ved en Skrivelse af 6. Maj 1912 modtaget Underretning om, at der ikke kan foretages videre i denne Sag.

Andrageren henvender sig nu til Rigsdagen med indtrængende Anmodning om, at Sagen mellem ham og Enkefru M. i Aarhus maa blive optaget til fornyet offentlig Undersøgelse.

4 Bilag medfølger.

Udvalget gør ikke Indstilling.

13. Fra Bestyrelsen for „*Danske Dramatikeres Forbund*“, indeholdende en Protest mod Planen om Overflytning af Det kongelige Teaters Skuespilvirksomhed til Dagmar-teatret og om, at Forbundet som de dramatiske Forfatteres Organisation maa blive raadspurgt ved eventuelle Lovforslag vedrørende Teater- og Forfatterforhold. (Indbragt den 9. Januar 1913 af Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds, *Johan Knudsen*).

Andragerne betoner, at Gennemførelsen af Planen om Overflytning af Det kongelige Teaters Skuespilvirksomhed til Dagmar-teatret vil være til største Skade saavel i kunstnerisk som økonomisk Henseende for Skuespillere og Forfattere, idet denne Plan dels vil kunne udskyde og forhindre Opførelsen af en Talescene for Det kongelige Teater og dels vilde berøve Hovedstaden et selvstændigt Teater af kunstnerisk Betydning.

Samtidig anmoder Andragerne om, at der, inden man vedtager Lovforslag om Forhold af indgribende Betydning for Teater- og Forfatterverdenen, saasom 1) Ændringer i Det kongelige Teaters eller andre Teatres Drift og Ledelse, 2) Bestemmelse om Forfatterrettigheder, 3) Forandringer i Regulativer eller 4) Udstedelse af Teaterbevillinger, for Fremtiden maa blive givet „*Danske Dramatikeres Forbund*“, der er de dramatiske Forfatteres Organisation, Lejlighed til at udtale sig. Naar det drejer sig om Forhold vedrørende Industri, Landbrug eller Handel, høres de sagskyndiges Mening, inden der træffes Afgørelser af indgribende Betydning; den samme Regel, mener Andragerne derfor, maatte ogsaa kunne anvendes, naar Talen er om Forhold, der vedrører Forfattere og Skuespillere.